

ening besluttede med en Majoritet af 9 Stemmer, at „Framåt“ skulde skilles fra Foreningen, men samtidig stiftedes — af Grundlæggere af Gøteborg Kvindeforening og Medlemmer af samme — en ny Forening, Gøteborg kvindelige Diskussionsforening, der for Fremtiden udgiver „Framåt“ med samme Program og samme Redaktion som tidligere.

Som sagt, gennem Stormen hørtes enkelte rolige Stemmer, forklarende og forsøgende at forstaa, og ogsaa Stella Kleve og „Framåts“ Redaktør, *Alma Åkermark*, skaffede sig saa vidt Ørenlyd for en rolig Redegjørelse, at Striden dog har kunnet give noget Udbytte.

Hvad der rejste Stormen, var vel i Grunden en Misforstaaelse, den nemlig, at Novellen skulde have Tendens, at den var en Klage og en Anklage, at Märta Ulfklo skulde være Tidens typiske Kvinde, og hendes Kampe og Sejre en Hverdagshistorie. Der var ganske vist nogen Grund til denne Misforstaaelse, alene Navnet opfordrer til den; men naar Stella Kleve selv fortæller os (Framåt Nr. 23) „at det ikke har været Forfatterindens Mening hverken at klage over noget eller en Gang at ville noget“, at det blot har været hendes Hensigt, „saa psyko- og fysiologisk sandt, saa objektivt nøjagtig, som muligt, at skildre en ung Kvindes Livskamp“, at det er som Personlighed, hun har villet skildre Märta Ulfklo, og at det ene og alene har været hendes Mening at skildre Livet, som hun har set og kjendt det — saa maa vi prøve paa at rette Misforstaaelsen og tage Novellen for, hvad den vil være: en Livsskildring.

Saa kommer der mange Spørgsmaal, først disse: Er denne Livsskildring *sand*? og: Er en saadan Skildring paa sin Plads i et Kvindeblad? Jeg vil svare Ja paa begge Spørgsmaal, alt ret forstaaet. Om Livsskildringen er sand? *Ikke* hvis den gav Märta Ulfklo ud for en Type paa Nutidens unge „Kulturkvinde“ her i Norden. *Gjorde den dette, var den i høj Grad usand.* Thi endnu er vi Kvinder her hjemme ikke blevne som Mænd, endnu er det sænselige Moment i Kjærligheden — skjønt det ganske vist er, og maa og bør være, til Stede ogsaa hos os, mere eller mindre bevidst — endnu er det ikke for os det væsentlige, Kjærligheden selv; endnu har vi andre „erotiske Fantasier“ end dem, der vækkes af en „solbrændt Nakke“ og „en Rorkarls nøgne Arm“; — vi drømmer endnu baade om Sympathi og Forstaaelse og Samarbejde i Kjærligheden, og vi gaar *ikke* omkring rede til at kaste os